

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16549/2023
25.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Града Београда, чији је законски заступник Градско правобранилаштво, Београд, против тужене АА из ..., ради исељења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10001/19 од 10.08.2021. године, у седници одржаној 25.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10001/19 од 10.08.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10001/19 од 10.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 1675/16 од 31.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена са свим лицима и стварима исели из стана број .. у Улици ... број .. у ..., те да исти преда тужиоцу на слободно управљање и располагање.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 10001/19 од 10.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог

суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија (став 2).

Према разлозима побијане другостепене пресуде, становање у спорном стану за тужену је од егзистенцијалне важности, јер би иселењем из стана постала поново социјално угрожено лице, с обзиром на своје материјално и здравствено стање, што није друштвени интерес и неопходно у демократском друштву, будући да члан 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, као што то правилно закључује другостепени суд, туженој гарантује право на дом. Доношењем овакве пресуде није повређено право тужиоца на имовину, јер је тужилац економски јача страна, па је супротстављени интерес тужиоца, као искључиво материјалне природе, несразмеран интересу тужене којој је стан дат у закуп управо да би се отклониле негативне последице статуса социјално угроженог лица.

Зато разлози на којима је заснована побијана другостепена пресуда не упућују на потребу новог тумачења права, нити у овом случају постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе, узимајући у обзир да је побијана одлука управо усклађена са правним схватањем у пракси ревизијског суда поводом заштите права на дом.

Из изнетих разлога применом члана 404. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради иселења поднета је 21.11.2013. године, а вредност предмета спора је 16.479,84 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на ненувчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**